Občasník obyvatel a přátel obce Česká

Zprávy z České

Na křídlech za svobodou

100 let od smrti M. R. Štefánika

Nevím, kolik je na světě států, jejichž zakladatelé se jako piloti sami aktivně účastnili bojů za jejich vznik. My tu čest máme, generál Milan Rastislav Štefánik neusiloval o vytvoření Československé republiky jen někde v závětří své pracovny, ale jako voják a letec sám nasazoval krk v bojích první světové války. Smutné je, že si ho smrt v letadle skutečně našla – až po konci Velké války, zemřel za nevyjasněných okolností při letecké havárii 4. května 1919 nedaleko Bratislavy u Ivanky pri Dunaji. Měl to být jeho triumfální návrat na rodné Slovensko, proměnil se však v tragédii, jejíž sté výročí si letos připomínáme. Skon hrdého emancipovaného Slováka, který se vracel domů s úmyslem stát se viceprezidentem pro Slovensko, znamenal ovšem pro vedení nového státu úlevu – nebylo žádoucí, aby Slováci v jeho rámci vystupovali příliš samostatně. Jen pro dokreslení: Masaryk na jeho pohřeb vůbec nepřijel, Beneš zrovna dlel v zahraničí, ale vzhledem ke vztahům na bodě mrazu by patrně nedorazil též, i kdyby mohl. Štefánik vykonal, co měl, ale v nové vlasti už pro něj nemělo být místa.

Vzduch je naše moře

Možná však M. R. Štefánik vložil do vínku republice něco, na co můžeme být právem hrdí dodnes. Jako on miloval hvězdy a nebe a neváhal se stát v době ještě průkopnické pilotem, našel u nás plno skvělých následovníků. Ne nadarmo se za první republiky razilo heslo: „Vzduch je naše moře“. Povstala celá řada vynikajících letců, z nichž někteří již brzy měli zasáhnout do chodu světa opět v jednom z nejcitlivějších okamžiků.

Loni jsme si mezi všemi těmi osmičkovými výročími připomínali i jedno neradostné. Uplynulo 80 let od uzavření ostudné Mnichovské dohody. Československá armáda přitom v září 1938 předvedla světu neobyčejnou ukázněnost a odhodlání bránit se, když během rekordně krátké doby dokázala zmobilizovat 1 128 000 mužů. K rozhodnutí spojenců postavit se Hitlerovi to ale nestačilo. Naše vláda se Mnichovskému diktátu podvolila. Zklamání bylo stejně obrovské jako předchozí odhodlání, přesto se neproměnilo jen v ohnutí hřbetu a rezignaci, jak na to často žehráme. Loni jsme si připomínali osobnost našeho rodáka Jana Smisitele (č. 28/2018). Byl jedním z mnoha, kteří směřovali svou vojenskou a vlasteneckou činnost do podzemí, aby v pravý čas mohli zasáhnout do bojů připraveni.

Dnes bych chtěla připomenout další statečné, kteří po okupaci nesložili ruce v klín. Rozhodli se opustit vlast, aby bojovali za její osvobození v zahraničí. Většinou směřovali (přes Polsko) do Francie, aniž by tušili, jak rychlý spád to s ní vezme. Odcházeli často mladí kluci, kteří nebyli doma vázáni starostí o rodinu, ale nejen ti. Je to právě 80 let (jaro – léto 1939), kdy se vydávali s ranečkem nejnutnějšího do neznáma, jen aby pro vlast nasazovali život a nezřídka o něj také přišli. Letci byli tehdy pro spojence asi nejplatnější, o kvalifikované piloty byla největší nouze. Ti naši se vyznamenávali už ve Francii, ještě větší věhlas si však vydobyli v bojích o Velkou Británii, kam se z obsazené Francie narychlo přesouvali. To už se psal rok 1940 a doposud si Hitler ukrajoval Evropy jako másla. Odolávala už jen ostrovní země. K úspěšnému vylodění bylo však třeba nejprve ovládnout vzduch. Vzhledem k obrovské početní převaze německé Luftwaffe to neměl být problém. Budoucnost poslední svobodné země visela na vlásku. Začala bitva o Británii.

Jedno z největších stíhacích es RAF v bitvě o Británii – Moravák z Hané Josef František!

Abychom pochopili, proč si Britové svých válečných letců dodnes tak váží, přibližme si tu situaci. Na druhé straně Lamanšského průlivu je připravena pětinásobná letecká přesila s tisícovkami zkušených pilotů, shromažďuje se 3 000 vyloďovacích člunů pro po zuby vyzbrojenou dosud neporaženou armádu, která má po smazání RAF z nebe vcelku poklidně podniknout invazi na Britské ostrovy (operace Lvoun). Na rozdíl od útočících nikdo v Británii netuší, kdy a v jaké síle bombardéry Luftwaffe udeří. Po celém britském pobřeží jsou rozesety radary, nejžhavější radiotechnická novinka na poli protiletecké obrany. Tisíce pozorovatelů navíc neustále sledují oblohu z husté sítě pozorovatelen, aby blížící se letouny okamžitě nahlásili, ale včasné odhalení je jen částí úspěchu. Pak teprve musejí bleskurychle vystartovat stíhačky a zneškodnit vše, co se dá. Pokud se to nepodaří, bomby dopadají Angličanům na hlavy. Dobrých pilotů je (narozdíl od těch německých) zoufale málo, jsou neskutečně unavení neustálou pohotovostí a operačními lety, každý den musí sledovat, jak jim mizí další kamarádi. Přesto se odvážně vrhají proti mnohonásobné přesile (někdy i více než dvacetinásobné), na jejich umu teď závisí budoucnost země a možná i celé války. A teď si představte, že v takto kritické situaci se vám po boku postaví stovky zahraničních letců, mnohdy vynikajících pilotů, a jdou do toho s vámi. Klíčová bitva se odehraje v létě a na podzim 1940 (udává se 10. červenec – 31. říjen). Jako den Bitvy o Británii je pak vyhlášeno 15. září: toho dne se podaří zmařit masivní útok Luftwaffe, který měl britský letecký odpor definitivně zničit. Hitler se musí odvrátit od kosti, kterou užuž držel v hubě, a odloží invazi „na neurčito“.

Aviationart-gallery

Už v průběhu bitvy britský premiér Winston Churchill prohlásil: ***Ještě nikdy na poli lidských konfliktů nevděčilo takové množství za tak mnoho takové hrstce.*** Chtěla bych zvláště připomenout jméno pilota, který do této „hrstky“ patřil na jednom z čelních míst. Svým umem i odvahou si v ní moravský rodák Josef František vydobyl mimořádný respekt. Připojil se k polské 303. stíhací peruti RAF, která se tehdy stala vůbec nejúspěšnější perutí Královského letectva a Sgt. František jí počtem sestřelů vévodil. Kolegové nešetřili chválou; polský pobočník velitele 303. stíhací peruti Witold Źyborsky o něm dokonce později napsal: ***Byl to pilot, jaký ještě neexistoval před ním a již nebude existovat. Sám se pouštěl do boje s přesilou, létal sám, zákeřně přepadal Němce. Byl nejlepším střelcem, co stiskl spoušť na kulomety, to byl sestřelený Němec. Létal s láskou a odvahou, byl to největší hrdina v bitvě o Anglii.*** A zdaleka nebyl sám, kdo ho takto vnímal.

Taky se vám zdá, že o válečném hrdinovi takové kategorie se u nás málo mluví? Jména jako generál Fajtl, Peřina, Boček, ta už stačila proniknout do všeobecného povědomí. Ale František? Odpověď do jisté míry nacházím v malém otaslavickém muzeu zřízeném obcí na jeho počest. Josef František se totiž narodil nedaleko nás, tam kde se Drahanská vrchovina svažuje do úrodné Hané, a tak vás chci zároveň pozvat na pěkný výlet do Otaslavic.

Pan starosta mi sděluje, že dlouhé roky obec usilovala u armády o povýšení nyní plukovníka in memoriam na alespoň generála, ovšem bezvýsledně. Stejně beznadějně vypadaly návrhy na jeho státní vyznamenání, až – světe div se – k němu došlo r. 2015 (od převratu 1989 dost dlouhá doba, že?). Pan starosta se sice domnívá, že Řád Bílého lva získal nakonec Josef František možná kvůli konexím jedné své vzdálené příbuzné, která řád i přebírala, ale ať je to jak chce: patří za jeho udělení prezidentu Zemanovi chvála. Po čtvrt století od pádu komunismu si na něho nahoře konečně vzpomněli.

Fotografie z pilotního průkazu RAF

Otaslavická „Hladomorna“

V muzeu dostávám brožurku, která trochu osvětluje vlažné vztahy naší armády k tomuto samorostlému vojákovi. Jeho nezkrotná povaha se výborně uplatnila v boji proti mnohonásobné přesile, pro fungování ve velké byrokratické instituci však byla nepohodlná. Pokud byl Josef přesvědčený o své pravdě, nezalekl se ničeho, ani vysoké šarže před sebou, a je jasné, že si to tak uměl pěkně polepit. Navíc nikdy nebyl příliš ukázněným vojákem, chodil pozdě, býval zadlužený, drobné tresty už u předválečného letectva byly u něho na denním pořádku. Ostatně už „Jozéfkova“ maminka si nad jeho lumpárnami často zoufala. Třeba když jako dvanáctiletý sebral tatínkovi v jeho karosářské dílně auto (tedy jeho odstrojenou kostru), aby v něm povozil kluky z dědiny, nebo když už coby student v letecké škole nalétával těsně nad otaslavickou hradní věž řečenou „Hladomorna“ či přímo nad své rodiče pracující na poli, takže leknutím padali k zemi. Byl taky známým rváčem, když urazili jeho věrného kamaráda malého vzrůstu, tak se neznal (pikantní je, že ještě v Anglii „vymlátil“ jednu hospodu). Ale na druhou stranu – byl by Josef tak skvělým stíhačem, kdyby neměl svou výbušnou povahu? A tak rodičové „nezvedených“ synků nezoufejte, nikdy nevíte, k čemu taková vzpurná povaha může být dobrá.

Následující epizoda líčí narušení vztahů Josefa Františka s čs. zahraniční armádou ve Francii. K jejímu pochopení si musíme přiblížit anabázi, kterou měli tehdy piloti za sebou. Popisuje ji jeho tehdejší souputník u Poláků Josef Balejka. Spolu s polskými piloty zažili napadení jejich vlasti, ze západu Němci, z východu Sověty (na začátku války totiž byli nejlepšími přáteli, vždyť ještě k obsazení Francie blahopřáli Sověti Hitlerovi jako k „brilantnímu úspěchu“). Josef František se tak účastnil bojů dřív než většina našich, a to za velmi chaotických podmínek rychlého ústupu. Při bombardování letiště v Deblinu zachraňoval raněné, na křídle svého letadla odnesl kamaráda, kterému během letu došel benzín, jeho zase zachránili polští přátelé, když byl sám sestřelen. Společně jim šlo o krk, společně zažívali i nadšení z prvních úspěchů, když útočili naprosto improvizovaným způsobem – při nedostatku lepšího vybavení nalétávali nízko nad nepřátelské kolony a ležení a shazovali košíky naplněné odjištěnými granáty přímo z kabiny letadla. Takto se ovšem Josef a další jeho přátelé „zdrželi“, takže se pak ve Francii hlásili ke službě o něco později než většina čs. pilotů. Josef Balejka zachycuje ostrou výměnu názorů, ke které došlo na českém konzulátu a díky které zůstali raději u polského letectva. Přijímal je jeden byrokratický major, který je obvinil z úmyslné dezerce a hrozil potrestáním:

...Když se zeptal: „Kde jste se tak dlouho flákali?“, nahrál Frantovi (přezdívka Josefa Františka). *Ten okamžitě ostře reagoval:*

„My jsme se neflákali! My jsme bojovali proti fašistům! Ale co vy, pane majore, co vy jste v té době dělali?“

„Jak se to se mnou odvažujete mluvit, člověče? Já vás dám zavřít!“

„A za co, pane majore?“

„Za dezerci, za to, že jste tu už dlouho měli být!“

„A kdo bude sedět za zradu? Kdo je odpovědný za všechny naše stíhačky a výzbroj, kterých se zmocnili Němci?

Do místnosti v té chvíli vstoupil nějaký plukovník-zpravodajec. Ten uklidňoval jak Josefa Františka, tak rozlíceného majora. František se hájil:

„Já říkám jen pravdu, všichni vyšší důstojníci věděli dva dny předem o chystané okupaci a nikdo nevydal rozkaz zachránit stroje a odletět do Polska. A tam byly potřebné. Nám i Polákům. S našimi Aviemi mohla polská válka vypadat jinak!“

Příhoda dál pokračuje, plukovník přivolal francouzské policisty a chtěl nechat čs. piloty zatknout(!), policisté se však zdráhali, neboť „provinilci“ dosud byli příslušníky polské armády. Takto tedy skončilo jednání s našimi vojenskými orgány. Venku kamarádi poplácávali Frantu za to, že se nedal, tomu se však prý v očích objevily slzy:

Přistižený výtržník – kuriózní úlovek britských policistů

Tato příhoda se odehrála v noci 9. září 1940. V pobřežním městečku Brightonu došlo k hospodské rvačce. Na tom by ještě nebylo nic tak zajímavého. Když přivolaný strážník dorazil na místo, na jedné straně baru stál rozkurážený cizí letec a na druhé se choulil zbytek hospody. Ještě cestou na stanici s ním bylo plno práce, vzpíral se a rval, až policista ztratil trpělivost a shodil ho ze schodů, kde prorazil dvojité dveře. Tím výtržníkem nebyl nikdo jiný, než stíhací eso RAF, československý pilot Josef František! Druhého dne již vystřízlivělý provinilec zjevně pobaveným policistům zapózoval na památečním snímku.

Co všechno se tehdy v hospodě odehrálo, to nevíme, zato co se stalo těsně předtím, o tom se zachovala podrobná zpráva samotného pilota. Josef měl za sebou těžký týden, během kterého si připsal 5 úspěšných sestřelů nepřátelských letadel. Toho dne k nim přidal další dva, v divokém boji nad Kanálem sestřelil i jedno německé stíhací eso. Pak se ale sám ocitl v akutním ohrožení, jeho Hurricane byl zasažen a každou chvíli hrozil vznícením. Měl zničený chladič, prostřelenou palivovou nádrž, poškozené křídlo, jedna ze střel se zastavila přímo v jeho opancéřovaném sedadle. S těžce poškozeným strojem se musel co nejrychleji dostat nad pobřeží, podařilo se mu přistát na zelném poli nedaleko zmíněného městečka. Po prožitém stresu bylo třeba vypnout, uvolnit se v jednom z místních barů. A dál už to znáte, anglicky Josef téměř neuměl, ale jeho impulzivní povaze stačil možná jen nějaký posměšný posunek a bylo vymalováno!

„Tak se nám odvděčili za všechno, co jsme pro republiku udělali!“ A to netušil, jak prorocká slova do budoucích let pronáší.

Zdaleka nemáme šanci přiblížit si na tomto prostoru všechny letecké úspěchy Josefa Františka po přesunu do Británie, jeho pověstné odpoutávání od formace za účelem lovení nepřátelských letadel (u polské peruti byl prohlášen za „hosta“, aby ho nemuseli za tuto jeho nekázeň trestat) a vůbec celý jeho zajímavý život, přestože byl tak krátký. Zájemcům doporučuji pustit si na Youtube epizodu *Bitva o Británii* povedeného britského dokumentu *Zatracení cizinci*, najdete ji tam i s českými titulky. Příběh hvězdného pilota se pokusil zevrubně zpracovat letecký historik Jiří Rajlich v knize Josef František (2010), tak do ní ještě krátce nahlédněme, abychom se dozvěděli něco o konci Josefova života. Zahynul v letadle, ale nikoli v boji, a jeho smrt je dodnes obestřena tajemstvím. Jako nejpravděpodobnější příčina se jeví obrovské vyčerpání z předchozích dnů, které vyústilo až do zvláštních psychických potíží. Josef začínal mít strach ze země. Uchu běžného smrtelníka to zní nepochopitelně, ale on se cítil daleko bezpečněji ve vzduchu, kde měl šanci se utkat s nepřítelem, kde měl svůj stroj v ruce… Ale čekat bezmocně na zemi, až to zas Němci shodí na hlavu někomu z kamarádů, jemu samotnému? To obrovské vypětí, neustálé soustředění na boj i fyzická zátěž si vybíraly daň. Možné ale je, že se zřítil i díky nějaké závadě na letounu, to už se nikdy nedozvíme... Zahynul 8. října 1940 při návratu z poklidného letu, kdy se podle svého zvyku odpoutal od skupiny, nepřemožen nepřítelem, den po svých 26. narozeninách.

Pokud se vydáte do Otaslavic, kromě malého muzea Josefa Františka (je třeba se předem ohlásit na tel. 582 370 721) můžete navštívit i muzeum řemesel v kouzelné historické budově zdejší fary. Další procházku si můžete udělat nejen na zříceninu místního hradu (co se nad ní Jozéfek proháněl v letadle), ale třeba i pěkným údolím meandrující říčky Brodečky. V létě se zde navíc můžete svlažit na nově opraveném koupališti, které místní přetvořili na přírodní biotop. A vynaloženou investici si velice pochvalují – na konci sezóny prý byla voda nejčistší, i v největší hloubce (3 m) šlo krásně vidět na dno. Otaslavice naleznete na půli cesty mezi Vyškovem a Prostějovem, hezčí cesta než po dálnici přes Brno tam od nás vede přes Moravský kras a Vojenský újezd Březina. Je sympatické, jak si zde statečného rodáka hledí, a to už od totalitních dob. Velká sláva se zde patrně uskuteční příští rok, kdy uběhne už 80 let od bitvy o Británii i smrti Josefa Františka, malou vzpomínkovou akci zde ale pořádají každoročně.

A komu to přijde do Otaslavic přece jen daleko – můžete se těšit, že už v příštím čísle se podíváme na osudy letců RAF z našeho nejbližšího okolí a opět připojíme tipy na výlet.

Starosta Otaslavic v muzeu slavného rodáka

Důležitá oznámení

Volby do Evropského parlamentu

se uskuteční ve dnech **24. a 25. května 2019**.
Volební místnost **v sokolovně v České** bude otevřena
v pátek 24. května od 14.00 do 22.00 hod,
v sobotu 25. května od 8.00 do 14.00 hod.

Hlasovací lístky budou voličům dodány do 21. 5. 2019

Kam s odpadem?

Sběrný dvůr u kapličky je otevřen **každé pondělí od 17.00 do 19.00 hod**. Najdete zde kontejnery na stavební suť (kameny, omítky, cihly), bioodpad (tráva, ovoce, listí) a kovový odpad.

Sběr velkoobjemového a nebezpečného odpadu

proběhne **v sobotu 1. června 2019 od 8.00 do 11.00 hod. u OÚ Česká**.
Sběr železného šrotu se uskuteční až **v září 2019**.

Pozor na popelnice!

Svozová firma SAKO bude v následujících dnech nálepkami upozorňovat **majitele poškozených popelnic, aby si je vyměnili za nové**. Některé jsou již ve velmi špatném stavu a při vyvážení hrozí jejich zničení. Současně nabízí výhodnou koupi funkčních, ale již použitých 120l nádob, cena 200 Kč/kus (vyřizuje p. Milan Štefl, tel. 731 125 016)

Obec Česká nabízí volné pracovní místo na pozici

údržbář – pomocné a technické práce

na hlavní pracovní poměr (40 hod. týdně) od 7.00 do 15.30 hod.
Nástup možný ihned, jedná se o různorodé práce pro obec, vyžadujeme samostatnost, pečlivost, aktivní přístup.
Pro více informací se hlaste na email: obec-ceska@volny.cz, tel. 541 232 126 nebo osobně přímo na OÚ, Česká 26.

Stavba veřejného osvětlení

Stavbu „Česká – veřejné osvětlení“ získala ve výběrovém řízení firma SINCLAIR Global Group s.r.o., se sídlem Purkyňova 45, 612 00 Brno. Zastupitelstvo obce Česká na svém veřejném zasedání dne 29. 4. 2019 odsouhlasilo smlouvu s tímto dodavatelem.
Předpokládaný termín zahájení stavby bude **přelom měsíce května a června**. Bude probíhat v koordinaci s firmou E.ON, která provede pokládku nového nízkonapěťového kabelu na Hlavní.

Plánované akce

11. 5. 2019	Výlet sdružení obcí Ponávka	sraz na hřišti u hasičky v Lelekovicích 9.21 hod
14. 5. 2019	Den matek (pořádá MŠ)	sokolovna Česká 16 hod.
19. 5. 2019	Kamínek pro školu	sokolovna Česká 15.30
24.–25. 5. 2019	Volby do Evropského parlamentu	

Připomínáme, že **zápis dětí do MŠ Česká** se koná
ve čtvrtek 9. 5. 2019 od 12.00 do 15.30 hod
v budově mateřské školy.

Obec Česká a TJ Sokol Česká
zve všechny děti i dospělé na tradiční
DĚTSKÝ DEN
&
VZHŮRU NA PALUBU
9.6.2019
REGISTRACE NÁMOŘNÍKŮ: 15 - 16 HOD.
LODĚ VYPLOUVAJÍ U ZADNÍ BRÁNY KOVOLITU !!!
PROGRAM BĚHEM PLAVBY: soutěže
na konci plavby poklad
skákací loď
bublinky
občerstvení
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ
Česká

Ohlédnutí za uplynulými akcemi

Vítání občánků

Oslava MDŽ seniorek

Beseda s Martinem Culkem

Dětský maškarní bál

Fašank

Vicemistryně Evropy z České!

Po dlouhých desíti letech slaví český zápas medailový úspěch na velké seniorské akci, stříbro ve volném stylu si na ME v Bukurešti 2019 vybojovala Adéla Hanzlíčková z České!

Aďo, gratulujeme ke skvělému úspěchu, bylo to náročné?
Nejtěžší byl asi začátek s Litevkou, a potom samozřejmě finále. Začátky bývají ale vždycky těžké, je obtížné ustát tu nervozitu z čekání. Na žíněnce ji pak ze sebe setřesu. Ale musím říct, že jsem si to celkově užívala, ani z prohraného finále jsem neměla špatný pocit.
Byl to opravdu pěkný boj, a taky se mi líbilo, jak sportovně jsi nesla prohru. S vítěznou Ukrajinkou ses srdečně objala, ostatní si často sotva podaly ruku…
Však je taky Alla Čerkasovová skvělá holka, ve finále to tak nešlo vidět, ale ona je věčně rozesmátá. Mimochodem je to úřadující mistryně světa. Známe se, s Ukrajinkami jsem už i trénovala, byla jsem u nich na soustředění. Jsou to fajn holky a navíc hodně makají. Je to vidět, v Bukurešti slavily úspěchy.
Ty ale nejvíc trénuješ s Polkami, že?
To jo, tam už mě považují skoro za svou. U nás stále není s kým trénovat, Lenka *(Hocková)* je v kategorii o deset kg níž než já, takže obě musíme trénovat v zahraničí. S trenérem neustále cestujeme, do Prahy si většinou jezdím jen odpočnout. Jsme už taková sehraná trojka. Polsko je nejblíž a navíc tam mají nesrovnatelně lepší podmínky na přípravu, takže jsme tam nejčastěji. Ale tentokrát Polky na ME vybouchly. Jinak jsou to taky skvělé holky, ve finále mi halasně fandily, na ně jsem při nástupu mávala.
Domluvíš se už polsky?
Bez problémů, polsky mluvím plynně, i rusky už se v pohodě domluvím. Teď na MS jsem se díky tomu dobře pobavila, snažil se mě v autobusu ulovit jeden ruský trenér. Chlubil se, že připravoval nejúspěšnějšího zápasníka současnosti (což je pravda), a že ze mě udělá taky šampiónku, že do tří měsíců budu mistryní světa a do roka olympijskou vítězkou. Já tak pokyvuju, že by to bylo dobré, a on pokračuje: Ty krasívaja děvuška, prijéděš v Dagestan, najdu ti muža! A že potřebuju velkého silného tvrdého muže, a on mi ho najde, zapíchne berana a uspořádá svatbu. A že u nich mají taky módní časopisy, kde jsou modelky v hidžábu *(muslimský oděv, ze kterého je vidět jen obličej)*, a já že jsem óčeň krasívaja, tak že mě dostane na titulní stranu, v hidžábu. Já jsem se pořád jen smála, ale on to myslel naprosto vážně, začal se rozhorlovat: Seriózno, seriózno, nesměj se! Nemůžeš si brát nějakého slabého Evropana, najdu ti silného tvrdého Dagestánce a budeš mít spoustu

silných tvrdých dětí! Pak mi to teprve došlo, on mě chtěl docela vážně dostat do toho Dagestánu na chov! Pěkná olympiáda, já tam pak budu sedět na zadku v hidžábu a rodit malé zápasníčky!

Tak to teda musel být zážitek! Vidím, že na takovém turnaji může být někdy docela sranda…

To jo, sranda taky byla (ale ne zrovna v té chvíli), když mi jeden dres někdo ukradl a druhý mi praskl těsně před finále na zadku, další náhradní už jsem neměla. Moje kalhotky toho moc neskrývaly, ale naštěstí mě zachránila jedna fajn Turkyně, která už měla odzápaseno. Její černé trenky už sice byly dost propocené, ale byla jsem ráda, že si je můžu pod svůj roztrhnutý dres natáhnout.

Vidíš, já jsem si té díry vůbec nevšimla! Ale jinak úspěch veliký, trenér měl radost, ne?

Určitě. Samozřejmě jsem byla z prohry ve finále trochu zklamaná, a obzvlášť trenér, který každý můj neúspěch těžce nese, chvíli zuřil. Ale trenéři od kluků mi hned přispěchali blahopřát a zpacifikovali ho, dokonce se jeden na něho málem vrhnul, co blbne, už zatínal pěst, takže mám zastání :-). Trenér je jinak dobrý chlap, jenom trochu nervák. A samozřejmě jsme pak ten úspěch pořádně oslavili.

***Tak teď můžeš trenérovi pohrozit Dagestánem, kdyby zase vyšiloval* :-)…**

Nedávno jsem četla jednu vzpomínkovou knížku o starých Jehnicích, ve které se líčí příhoda, jak zápasníci oddílu Hellas někdy na počátku minulého století obráželi vesnice kolem Brna a předváděli své umění. Pak vyzvali publikum, zda si nějaký odvážlivec nechce změřit síly s jejich vítězem. V Jehnicích ponoukli místního rváče Francka z Horky, ale skončilo to velkou melou: Franckovi při zápase rupla sváteční košile, kterou si odmítl sundat, aby nebyl pro smích, a to ho dopálilo tak, že zápasníkovi dal pěstí do nosu a ještě ho nakopnul, pravidla nepravidla. Nebýt zásahu pana starosty, pobila se celá hospoda. Děláte taky někdy takové akce pro publikum? Nebylo by to pro netrénované nebezpečné?

Tak vesnice úplně neobrážíme, ale už jsme několikrát měli předváděcí akci v obchodním centru v Praze i Brně. Tam pak někdy děti učíme jednoduché chvaty a občas někoho vyzveme, zda si chce zápas vyzkoušet. Ale že bychom šli do tvrdého boje, to ne… I když, teď si vzpomínám na jednu velkou sportovní akci v Nymburku, kdy to nakonec bylo docela náročné. Tehdy tam mimo jiné probíhal fotbalový turnaj, my tam měli předváděčku v zápase. Fotbalisté pak za námi přicházeli a chtěli si se mnou měřit síly, pak už do toho šli natvrdo, jeden po druhém, hecovali se. Všechny jsem je porazila, pro namakané borce to nebylo asi úplně snadné překousnout. Nejmíň práce jsem měla s jejich trenérem, ten se na mě sápal ožralý, a když jsem s ním trochu hodila, rozplácl se jak žaba. Ale po vyřízení celého mančaftu jsem měla oteklé koleno a byla dost dokopaná, takže to bylo spíš nebezpečné pro mě. A to jsme tam neměli žádného Francka z Horky!

No vidíš, to mě nenapadlo. Myslela jsem, že bychom něco podobného mohli uspořádat v České, že byste s Lenkou někdy v sokolovně něco předvedly! Přece jen – kdo to má, hned dvě reprezentantky v zápase (a současně vlastně jediné) z jedné obce! Ale vzít si pak na svědomí nějaké takové zranění před MS nebo dokonce před olympiádou, to bych nerada!

Tak třeba někdy potom, MS bude letos v září v Kazachstánu, tak uvidíme.

Každopádně budeme fandit, ať Ti to na MS i s nominací na olympiádou vyjde, díky za rozhovor!

Sehraný tým: stříbrná Adéla Hanzlíčková s trenérem Milanem Hemzou a Lenkou Hockovou

Zpravodaj obce Česká. Ev. č. MK ČR E 21297. Neprodejné! Vydává OÚ Česká nákladem 420 výtisků. Připomínky a podněty: e-mail hruskadada@seznam.cz nebo tel. 605 121 428 (D. Hrušková) nebo doručte na OÚ Česká. Redakční úpravy vyhrazeny. Za dodané hotové plakáty odpovídají autoři.

Uzávěrka dalšího čísla: 15. června 2019